

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 2.6.2014
COM(2014) 335 final

**MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET,
RÅDET, EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN SAMT
REGIONKOMMITTÉN**

**Ett anständigt liv för alla:
från vision till kollektiva åtgärder**

**ETT ANSTÄNDIGT LIV FÖR ALLA:
FRÅN VISION TILL KOLLEKTIVA ÅTGÄRDER**

1. INLEDNING

Att utrota fattigdomen och uppnå hållbar utveckling är grundläggande globala utmaningar som påverkar nuvarande och kommande generationers liv och hela världens framtid. Dessa utmaningar är universella och integrerade och kräver ett globalt svar. För att hantera dem krävs ett starkt politiskt åtagande och beslutsamma åtgärder på alla nivåer och av alla berörda parter.

Denna agenda måste lämpa sig för att möta vår globaliserade och sammanlänkade värld, eftersom det inte längre är något alternativ att fortsätta som vanligt, vare sig det gäller mänsklig värdighet, rättvisa, jämställdhet eller hållbarhet. EU och dess medlemsstater har gjort ett starkt åtagande om att samarbeta på ett integrerat sätt med alla partner och intressenter med målsättningen att skapa samförstånd kring en ny och omdanande agenda för tiden efter 2015. Inom ramen för det pågående arbetet i FN:s öppna arbetsgrupp (OWG) om hållbara utvecklingsmål har EU bidragit, och kommer så att göra även i framtiden, till diskussionerna om vägen framåt genom insatser från EU och de medlemsstater som är medlemmar i den öppna arbetsgruppen.

Detta meddelande bygger på EU:s befintliga ståndpunkt enligt rådets slutsatser från juni 2013. Syftet med meddelandet är att vidareutveckla nyckelprinciperna, kartlägga möjliga prioriterade områden och huvudteman för tiden efter 2015, föreslå alternativ för att samla dessa prioriterade områden och diskutera behovet av ett nytt globalt partnerskap. Meddelandet har samtidigt en flexibel inställning för att ta hänsyn till framtida utveckling i internationella diskussioner. Det bör ses som ett bidrag till processen att finslipa EU:s och EU-medlemsstaternas strategi fram till slutskedet i arbetet i den öppna arbetsgruppen om hållbara utvecklingsmål och arbetet i expertkommittén för finansiering av hållbar utveckling. Meddelandet kommer också att bidra till diskussionerna i FN:s generalförsamling inför förhandlingarna fram till toppmötet 2015.

Det bygger på resultatet av den senaste tidens relevanta internationella diskussioner om hållbar utveckling och fattigdomsutrotning, bland annat Rio+20-konferensen, översynen av millennieutvecklingsmålen, rapporten från FN:s generalsekreterares högnivåpanel om utvecklingsagendan för tiden efter 2015 och FN:s generalsekreterares rapport *A Life of Dignity for All*. Meddelandet bygger även på diskussioner med EU:s medlemsstater. Dessutom beaktas viktiga förslag som framförts på internationell nivå, bland annat diskussionerna hittills i den öppna arbetsgruppen och resultaten av flera samråd med berörda aktörer.

2. VISION OCH PRINCIPER

EU:s vision¹ bygger på att världen har både tekniken och resurserna för att utrota den extrema fattigdomen under vår livstid och få världen att slå in på en hållbar väg för att garantera ett

¹ Rådets slutsatser om den övergripande agendan för tiden efter 2015, juni 2013, kommissionens meddelande *Ett anständigt liv för alla*, februari 2013, kommissionens meddelande *Efter 2015: mot en bred och integrerad*

anständigt liv för alla till 2030. Det krävs dock en lämplig ram för att förverkliga denna vision. Visionen bör ha en övergripande ambition och täckning och vara allmänt tillämplig på alla länder, samtidigt som den baseras på nationellt egenansvar och hänsyn till olika nationella förhållanden, möjligheter och utvecklingsnivåer. Den bör vara rättighetsbaserad och ställa människan i centrum. Målen för fattigdomsutrotning och hållbar utveckling är ömsesidigt förstärkande. Detta bör lyftas fram och utnyttjas i insatserna. De tre dimensionerna av hållbar utveckling (de sociala, miljömässiga och ekonomiska dimensionerna) bör integreras på ett välavvägt sätt i visionen.

1. Universalitet och differentiering utifrån nationella förhållanden

Utmaningarna i samband med fattigdomsutrotning och hållbar utveckling är både *gemensamma* – eftersom de berör och är relevanta för alla länder och människor, även framtida generationer, och *globala* – eftersom många av utmaningarna kräver gemensamma insatser och globala lösningar i en ömsesidigt beroende värld. En allsidig och omdanande agenda bör därför vara uppbyggd kring mål som är viktiga och relevanta för alla länder. Vidare bör alla intressenter göras delaktiga i genomförandet.

Ramen måste avspegla de föränderliga globala förhållandena. Sedan millennieutvecklingsmålen fastställdes har de globala problemen blivit mer sammanlänkade och ländernas ekonomier, samhällen och möjligheter att bidra till den globala agendan har utvecklats. EU kommer att fortsätta att arbeta enligt principerna i Riodeklarationen 1992. Men med tanke på att räckvidden för principen om gemensamt men differentierat ansvar begränsas till globala miljöförsämringar kan det konceptet inte användas för att hantera de bredare utmaningarna inom ramen efter 2015. Samtidigt är EU redo att tillsammans med sina partner arbeta med de konkreta följderna och tillämpningen av principen om universalitet och differentiering för alla länder över hela linjen. De minst utvecklade länderna och andra sårbara länder får inte halka efter.

Även om målen bör gälla för alla, bör man i genomförandet av den allmänna ramen ta hänsyn till hur relevant varje mål är på nationell nivå och beakta nationella omständigheter. Dessutom är det viktigt att varje lands politik och prioriteringar respekteras. En sådan differentiering kan åstadkommas på olika sätt, bland annat genom olika strategier för att uppnå målen eller differentierade indikatorer för att mäta framsteg. I detta sammanhang avspeglar de huvudteman som presenteras i detta meddelande hur principerna om universalitet och differentiering kan tillämpas i praktiken på målen för hållbar utveckling. Arbetet med målen, inklusive indikatorerna, bör utformas för att driva på den nödvändiga omvandlingen i alla länder och i olika utvecklingsstadier i syfte att uppnå de allmänna målen. I detta sammanhang är det viktigt att ta hänsyn till ländernas olika utgångslägen och möjligheter och säkerställa överensstämmelse, egenansvar och mätbarhet.

2. En förändringsagenda som integrerar de tre dimensionerna av hållbar utveckling och även omfattar nya utmaningar

Den nya allmänna ramen måste vara möjlig att ändra efterhand för att möta nya utmaningar på lämpligt sätt. Det handlar om att arbeta med frågor av global betydelse som inte beaktas tillräckligt i millennieutvecklingsmålen, till exempel inkluderande och hållbar tillväxt,

ojämlikhet, hållbar konsumtion och produktion, migration och rörlighet, anständigt arbete, digital inkludering, hälsa och socialt skydd, hållbar förvaltning av naturtillgångar, klimatförändringar, motståndskraft mot katastrofer och riskhantering, kunskap och innovation. Ramen för tiden efter 2015 bör också präglas av ett rättighetsbaserat synsätt som omfattar alla mänskliga rättigheter, rättvisa, jämställdhets- och likabehandlingsfrågor, god samhällsstyrning, demokrati och rättsstatsprincipen, fredliga samhällen och frihet från våld. Med tanke på att klimatförändringen förstärker utmaningarna i samband med fattigdomsutrotning och hållbar utveckling bör klimatfrågor vara en genomgripande fråga i den nya ramen. Ramen för tiden efter 2015 bör därför också omfatta nödvändiga insatser och åtgärder för att bekämpa klimatförändringar genom att integrera klimatmålen, särskilt det internationellt överenskomna "2-gradersmålet", i alla ramens mål. Dessa insatser bör stödja och komplettera men inte störa de pågående förhandlingarna inom FN:s klimatkonvention (UNFCCC).

Målen måste täcka samtliga tre dimensioner av hållbar utveckling och deras inbördes kopplingar på ett välavvägt sätt. För att skapa en mer integrerad och sammanhållen ram är det viktigt att man är medveten om och arbetar med dessa inbördes kopplingar. Dessutom krävs större ansträngningar för att uppnå politiskt samförstånd på alla nivåer (nationell, regional och global nivå).

3. Ansvarsskyldighet

Ansvarsskyldighet, insyn och effektiv granskning av framstegen bör vara grundläggande krav för den framtida ramen. Den nya ramen bör omfatta insatser som väsentligt ökar människors möjligheter att vara med och bestämma om politiska val som berör dem och att hålla regeringar och andra aktörer ansvariga för utvecklingen. I detta avseende är det mycket viktigt att fastställa lämpliga regler och ansvariga institutioner. Ansvarsskyldighet handlar även om att leva upp till nationella och internationella genomförandeåtaganden, både när det gäller sund politik, effektiv användning av ekonomiska resurser och verkliga och påtagliga förbättringar av människors liv.

En ny ram utgör också en möjlighet att utforma en global mekanism med stöd på högsta politiska nivå för att se till att nationella myndigheter och andra aktörer, inbegripet den privata sektorn, är ansvariga för genomförandet av ramen. De bör säkerställa en noggrann övervakning av framstegen, påskynda befintliga åtgärder och driva på nya åtgärder när så behövs. Det civila samhället, lokala myndigheter och den privata sektorn bör spela en central roll för att främja åtgärder och verka för ansvarsskyldighet. En viktig insynsfrämjande aspekt är insamling, offentliggörande, utvärdering och enkel tillgång till uppgifter och information om takten i framstegen, både nationellt och internationellt.

Detta innebär att det behövs en regelbunden utvärdering av framstegen, åtagandena och genomförandet inom en stabil institutionell ram som omfattar alla berörda parter. Detta kräver i sin tur effektiv datainsamling och analys med medverkan av forskarsamfundet och de berörda ländernas nationella statistikmyndigheter. För att se till att ingen halkar efter är det även viktigt att samla in tillräckligt detaljerade data.

3. PRIORITERADE OMRÅDEN OCH MÅL FÖR ATT UTROTA FATTIGDOMEN OCH UPPNÅ EN HÅLLBAR UTVECKLING

1. En ram baserad på mål för förändringsprocessen

De internationella diskussionerna handlar nu mer specifikt om viktiga tematiska prioriteringar som en agenda för tiden efter 2015 bör omfatta, även inom målen. Som ett första steg mot en gemensam syn på prioriterade områden innehöll rådets slutsatser från 2013 allmänna tematiska riktlinjer. Rådet efterlyste ramar för att garantera en grundläggande levnadsstandard, främja drivkrafter för en grön ekonomi inom ramen för hållbar utveckling, inbegripet en strukturell ekonomisk förändring, och säkerställa hållbar användning, förvaltning och skydd av världens naturresurser och de ekosystem som de tillhandahåller. Ramen för tiden efter 2015 bör också präglas av ett rättighetsbaserat synsätt som omfattar alla mänskliga rättigheter, rättvisa, jämställdhets- och likabehandlingsfrågor, god samhällsstyrning, demokrati och rättsstatsprincipen, fredliga samhällen och frihet från våld.

Enligt dessa riktlinjer och även med beaktande av diskussionerna vid FN, i synnerhet i den öppna arbetsgruppen, har kommissionen fastställt prioriterade områden som skulle kunna ingå i ramen för tiden efter 2015 eftersom de utgör ett viktigt bidrag till det övergripande mål för fattigdomsbekämpning och hållbar utveckling som anges nedan. Dessa områden avspeglar ett brett utbud av tekniska och vetenskapliga publikationer och bakgrundsmaterial som tagits fram på internationell och europeisk nivå, inbegripet flera samråd med berörda parter, och ger en närmare insyn i den centrala roll som dessa områden spelar för att uppnå hållbar utveckling och utrota fattigdomen. De är utformade som en vägledning för globala åtgärder för en genomgripande förändring på alla nivåer. Kartläggningen av dessa prioriterade områden är ett led i arbetet för att välja ett begränsat antal mål.

I detta avsnitt anges även potentiella huvudteman som motsvarar de prioriterade områdena. Dessa huvudteman beskriver de viktigaste åtgärderna och framstegen inom varje område. De är övergripande eftersom de samlar viktiga frågor som bidrar till varje mål och bör fungera som drivkrafter för förändring.

2. Potentiella mål och prioriterade områden

Fattigdom

Fattigdomsutrotning är en central föresats i millenniedeklarationen. Det arbete som inletts genom millennieutvecklingsmålen måste kompletteras och förstärkas genom en flerdimensionell syn på fattigdom för att ta itu med de många olika orsakerna till fattigdom i varje land. Följande huvudteman skulle kunna ingå:

- Utrota extrem fattigdom.
- Minska andelen personer som är sårbara för extrem fattigdom och som lever på mindre än 2 US-dollar per dag.
- Minska andelen människor som lever under de nationella fattigdomsgränserna, däribland personer som tillhör utsatta grupper.
- Sänka kostnaderna för penningförsändelser och minska kostnaderna för migration, inklusive rekryteringsutgifter.
- Garantera rätt till mark, fastigheter och andra tillgångar.
- Bygga upp motståndskraften och minska antalet dödsfall och ekonomiska förluster till följd av katastrofer.

Ojämlighet

Mer inkluderande och jämställda samhällen är mer benägna att leva fredligt, skapa långsiktig och hållbar utveckling och tillväxt och att återhämta sig snabbare från konjunkturnedgångar. Fördelarna med tillväxt och utveckling bör spridas allmänt så att de kommer alla människor i samhället till godo. Problemet med inkomst- och välståndsklyftor måste hanteras. Agendan för tiden efter 2015 måste ha som mål att främja lämpliga investeringar i alla människor, särskilt de mest missgynnade, på grundval av lika rättigheter och möjligheter genom att tillhandahålla inkomstrygghet och icke-diskriminerande tillgång till grundläggande sociala tjänster. Följande huvudteman skulle kunna ingå:

- Se till att lägre inkomstgrupper kan dra lika stor nytta av öknings i nationalinkomsten som högre inkomstgrupper.
- Avskaffa diskriminering och ojämlikhet i tillhandahållandet av offentliga tjänster och i det ekonomiska livet.
- Ökat medbestämmande för och integration av marginaliserade grupper, till exempel etniska minoriteter, invandrare och flyktingar.

Livsmedelstrygghet och näring, hållbart jordbruk

Genom insatser för att bekämpa problemen med osäker livsmedelsförsörjning och undernäring blir det möjligt att förhindra att fattigdomen förs vidare från generation till generation. För att säkerställa livsmedelstrygghet måste småbrukare, särskilt kvinnor, ges tillgång till mark, resurser, investeringar och marknader, näringsrika livsmedel och lämpliga hälso- och sjukvårdssystem. Det krävs även sektorsövergripande åtgärder för att ändra beteenden och matvanor. Ramen måste främja hållbara jordbruks-, fiske- och vattenbruksmetoder, effektiv resursanvändning och ökad motståndskraft. Hållbart jordbruk, även hållbart fiske, är en nödvändig förutsättning för en hållbar utveckling och tryggad livsmedelsförsörjning och för en effektiv anpassning till klimatförändringarna. Förluster efter skörd och livsmedelsslöseri är andra frågor som kräver insatser. Följande huvudteman skulle kunna ingå:

- Säkerställa tillgång året runt till säkra och näringsrika livsmedel i tillräckliga mängder och till ett rimligt pris för att utrota svälten.
- Få slut på undernäring samt tillväxthämning och utmärgling hos barn.
- Hållbara förbättringar av produktiviteten inom jordbruk, fiske och vattenbruk.
- Minska förlust av och slöseri med livsmedel.

Hälsa

Hälsa, definierat som välbefinnande och inte enbart avsaknad av sjukdom, är en förutsättning för och resultatet av ekonomisk och social utveckling. Att uppnå en rättvis och allmängiltig tillgång till vård av god kvalitet och skydd mot personliga ekonomiska risker till följd av överdrivet höga sjukvårdskostnader är en viktig förutsättning för att förverkliga målet att alla människor ska kunna åtnjuta bästa möjliga hälsa. De viktigaste utmaningarna på detta område är just att uppnå en rättvis och allmängiltig tillgång till vård av god kvalitet samt skydd mot ekonomiska risker till följd av oväntade hälso- och sjukvårdsutgifter. Problemet med sjukdomsbördan (smittsamma och icke smittsamma sjukdomar) måste åtgärdas genom att man arbetar med frågor som rör livsstil och sociala och miljömässiga bestämningsfaktorer för hälsa, bland annat genom att bekämpa orsakerna till sjukdomar genom en hälsostrategi som sträcker sig över alla politikområden. Följande huvudteman skulle kunna ingå:

- Minska barna- och mödradödligheten och garantera allmän sexuell och reproduktiv hälsa och därmed förknippade rättigheter.
- Minska bördan av smittsamma och icke smittsamma sjukdomar.
- Uppnå effektiv och rättvis allmängiltig tillgång till vårdtjänster av hög kvalitet för alla, inbegripet för sårbara grupper, till exempel personer med funktionsnedsättning och äldre.
- Se till att ingen tvingas in i extrem fattigdom eller inte kan ta sig ur fattigdomen på grund av hälso- och sjukvårdskostnader.

Utbildning

Tillgång till högklassig utbildning och yrkesutbildning för alla barn, ungdomar och vuxna är en grundläggande mänsklig rättighet, en nödvändig förutsättning för att bryta cyklerna för generationsöverskridande fattigdom, och är dessutom av avgörande betydelse för att främja aktivt medborgarskap och möjliggöra kunskapsbaserade och innovativa samhällen. Några av de centrala utmaningarna på detta område är att garantera rättvis tillgång till alla utbildningsnivåer, att ge alla människor möjlighet att slutföra sin utbildning och förbättra kvaliteten på utbildningen i ett perspektiv av livslångt lärande. Relevant yrkesutbildning och kompetens är dessutom centralt för att förbereda ungdomar och vuxna för inträdet på arbetsmarknaden. Det återstår fortfarande mycket att göra för att nå ut till marginaliserade grupper, bland annat dem som drabbats av konflikter, minska könsskillnaderna och säkerställa läskunnighet bland vuxna i alla länder. Följande huvudteman skulle kunna ingå:

- Garantera lika tillgång till fullständig grundutbildning av hög kvalitet, åtminstone upp till grundskolenivå, för både pojkar och flickor.
- Garantera omfattande, grundläggande och överförbara tekniska färdigheter så att alla människor kan delta fullt ut i samhället.
- Minska analfabetismen bland den vuxna befolkningen.
- Undanröja bristande jämlikhet i utbildningen och vidta riktade åtgärder för att nå ut till missgynnade personer och grupper som riskerar diskriminering, inbegripet personer med funktionsnedsättning, etniska minoriteter, invandrare och flyktingar.
- Stärka kopplingarna mellan utbildning, forskning och innovation och främja kunskapsskapande och kunskapsutbyte.

Jämställdhet mellan kvinnor och män och ökat medinflytande för kvinnor

Jämställdhet, kvinnors egenmakt och kvinnors och flickors möjlighet att fullständigt utnyttja sina rättigheter i alla länder är väsentliga förutsättningar för att skapa hållbar utveckling, utrota fattigdomen och avsluta de kvarstående frågorna i millennieutvecklingsmålen. På detta område är det viktigt att upprätthålla ett starkt politiskt åtagande och en insikt om att uppnående av jämställdhet, kvinnors egenmakt och kvinnors och flickors mänskliga rättigheter är allas ansvar. Stärkande av rättsstatsprincipen, demokratin och samhällsstyrningen samt ökade investeringar i jämlikhet och kvinnors och flickors egenmakt är andra viktiga prioriteringar. Insamling av könsuppdelad statistik kommer att bidra till målet att integrera jämställdhetsperspektivet. Följande huvudteman skulle kunna ingå:

- Förebygga och utrota alla former av våld mot kvinnor och flickor.
- Avskaffa alla former av diskriminering mot kvinnor och flickor.

- Öka kvinnornas representation, deltagande och ledarskap i beslutsprocesserna på alla nivåer och inom alla områden.
- Garantera att kvinnor och flickor har allmän och lika tillgång till grundläggande tjänster.
- Stänga till och i slutändan undanröja löneklyftan mellan könen inom den offentliga och privata sektorn.

Vatten och sanitet

Ramen måste främja tillgång till rent dricksvatten, sanitet och integrerad vattenförvaltning, bland annat vatteneffektivitet, för att lösa problemen med klimatförändringar och vattenbrist. Följande huvudteman skulle kunna ingå:

- Uppnå allmän tillgång till tjänligt dricksvatten.
- Uppnå allmän tillgång till sanitet och hygien.
- Förbättra den integrerade förvaltningen av vattenresurser.
- Förbättra vatteneffektiviteten inom alla sektorer.
- Förbättra vattenkvaliteten och minska föroreningarna.

Hållbar energi

Övergången till en koldioxidsnål hållbar energi kan ge enorma vinster för fattigdomsutrotning och hållbar utveckling och är ett centralt inslag i insatserna för att begränsa klimatförändringen. De viktigaste prioriteringarna på detta område är tillgång till ren och hållbar energi till rimliga priser, förbättrad energieffektivitet, motståndskraftig infrastruktur och en ökad andel förnybara energikällor i energimixen (i linje med initiativet Hållbar energi för alla). En annan viktig fråga är att avskaffa skadliga bränslesubventioner, som inte hjälper de fattigaste utan i stället skapar ohållbara energisystem. Följande huvudteman skulle kunna ingå:

- Garantera allmän tillgång till moderna energitjänster.
- Öka den globala förbättringstakten av energieffektiviteten.
- Öka andelen förnybar energi i den globala energimixen.
- Fasa ut miljöskadliga subventioner av fossila bränslen.

Full och produktiv sysselsättning och anständigt arbete för alla

Att ha ett arbete är en avgörande faktor för att ta sig ur fattigdomen och bidrar dessutom till ökad jämställdhet, rättvisa, fred och säkerhet. Skapandet av anständiga arbetstillfällen, särskilt i ett långsiktigt perspektiv, stärker tillväxten. Viktiga utmaningar på detta område är arbetslösheten, särskilt för unga och äldre personer och personer med funktionsnedsättning, och kvaliteten på formell och informell sysselsättning. Kvalitet handlar om lön, arbetsvillkor, hälsa och säkerhet på arbetsplatsen och social trygghet samt behovet av att skapa anständiga gröna jobb. Följande huvudteman skulle kunna ingå:

- Skapa fler anständiga arbetstillfällen och hållbara försörjningsmöjligheter, inklusive för ungdomar, äldre, kvinnor och utsatta grupper som riskerar diskriminering.

- Öka andelen produktiv sysselsättning och anständigt arbete inom den totala sysselsättningen enligt grundprioriteringarna i agendan för anständigt arbete.
- Öka täckningen för socialt grundskydd och gradvis införa högre standarder för sociala garantier.
- Skydda rättigheterna för migrerande arbetstagare och fördrivna personer i enlighet med Internationella arbetsorganisationens (ILO) normer och standarder.

Hållbar tillväxt för alla

Långsiktig fattigdomsminskning och delat välstånd för alla kräver en inkluderande och hållbar tillväxt. Tillväxten bör bidra till att skapa anständiga arbeten, vara resurseffektiv och ske inom planetens gränser och bör stödja insatserna för att begränsa klimatförändringen. Centrala frågor i detta sammanhang är insatser för att skapa ett gynnsamt klimat för entreprenörskap, näringsliv, handel, investeringar och innovation, inbegripet lämpliga regelverk, rättsliga system och effektiva skattesystem, offentliga investeringar, tillgång till marknader och finansiering samt främjande av ny teknik. Följande huvudteman skulle kunna ingå:

- Främja en strukturell omvandling av ekonomin och ett gynnsamt klimat för innovation, entreprenörskap, näringsliv och handel.
- Garantera tillgång till marknader och finansiering och till informations- och kommunikationsteknik och nätverk.
- Främja offentliga investeringar i motståndskraftig infrastruktur.
- Underlätta säker, välordnad och laglig migration genom förstärkt internationellt samarbete.
- Ge tull- och kvotfritt marknadstillträde för produkter från de minst utvecklade länderna.

Hållbara städer och samhällen

I en alltmer urbaniserad värld utgör städerna stora utmaningar för hållbar utveckling. Det krävs hållbara planerings- och utvecklingsprocesser som underlättas av effektiva myndigheter. Det handlar bland annat om planering för och genomförande av katastrofriskreducering, förvaltning och landsbygdsområden i anknytning till städer. Viktiga åtgärder på detta område är att minska antalet sluminvånare, ta itu med problemet med luftföroreningar, skapa motståndskraftiga bostäder och infrastruktur och förbättra avfallshanteringen. Förbättrad hållbar stadsplanering och förvaltning kräver demokratiskt, transparent och ansvarsfullt beslutsfattande. Hållbar transport i städer och på landsbygden är också en viktig prioritering. Följande mål kan ingå:

- Förbättra tillgången till säkra och hållbara transporter, bland annat allmänna kommunikationsmedel till överkomliga priser.
- Minska antalet människor som lever i slumområden genom att tillhandahålla säkra och motståndskraftiga bostäder till överkomliga priser samt trygga arrendevillkor.
- Förbättra hållbarheten, tillgängligheten och genomförandet av stadsplanering.
- Förbättra luftkvaliteten.

Hållbar konsumtion och produktion

De nuvarande produktions- och konsumtionsmönstren inte är hållbara. När det gäller konsumtion krävs åtgärder för att främja användningen av energi- och resurseffektiva och miljövänliga produkter, gradvis avskaffa miljöskadliga subventioner samt hållbar upphandling. På produktionssidan krävs insatser för att främja innovativ och resurseffektiv produktion, företagens hållbarhetsrapportering, produktlivscykelanalyser, hållbart byggande, avfalls- och kemikaliehantering samt främjande av miljöföretag och miljöinnovation. Följande huvudteman skulle kunna ingå:

- Minska, återanvända och återvinna avfall.
- Förbättra resursproduktiviteten.
- Minska konsumtionens miljöpåverkan.
- Garantera säker hantering av kemikalier genom hela deras livscykel.
- Farliga kemikalier: Minska människors exponering och utsläpp i miljön.
- Förbättra hållbarhetsprestandan för företag, varor och tjänster.

Oceaner och hav

Hållbar förvaltning av haven ger ekonomiska och sociala fördelar för mänskligheten. Det krävs beslutsamma åtgärder för att garantera friska hav genom en ekosystembaserad strategi för förvaltning av all mänsklig verksamhet med inverkan på haven, tillämpning av försiktighetsprincipen samt insatser för främjande av hållbart fiske. Utmaningar på detta område inkluderar föroreningar, försurning, ökade havsnivåer, inrättande av områdesbaserad förvaltning, inklusive marina skyddsområden och även i områden utanför nationella territorialvatten, hantera överfiske och överkapacitet, olagligt, oreglerat och orapporterat fiske, återställa skadade ekosystem, miljöpåverkan och tillträde till fiske och marknader för husbehovsfiskare och småskaliga fiskare. Följande huvudteman skulle kunna ingå:

- Skydda och återställa havens hälsa och bevara den marina biologiska mångfalden genom att mildra påverkan av mänsklig verksamhet.
- Säkerställa hållbart fiske (sunda fiskbestånd).
- Säkerställa tillgång till fiske på lokal, regional och global nivå för husbehovsfiskare och småskaliga fiskare.
- Minska havsföroreningar och marint skräp, även från landbaserade källor.

Biologisk mångfald och skogar

Den biologiska mångfalden är en central del av jordens livsuppehållande system, och är särskilt hotad av klimatförändringen. Här krävs åtgärder för att minska förlusten av alla naturliga livsmiljöer och hotade arter (bland annat genom att bekämpa handel med vilda djur och växter samt tjuvjakt) och för att integrera biologisk mångfald i andra viktiga politikområden (bland annat jordbruk och fiske). Förlusten av skogsmark i hela världen måste vändas, förlusten av primärskog stoppas och olaglig avverkning och därmed sammanhängande handel undanröjas. Följande huvudteman skulle kunna ingå:

- Skydda och återställa ekosystemen som tillhandahåller viktiga tjänster.

- Förhindra utrotning av kända hotade arter och förbättra bevarandestatusen.
- Minska förlusten, förstörelsen och fragmenteringen av alla naturliga livsmiljöer.
- Minska avskogning och skogsförstörelse med hjälp av hållbar skogsförvaltning.
- Minska olaglig handel med vilda djur och växter samt timmer.

Markförstörelse, ökenspridning och torka

Markförstörelse, ökenspridning och torka är särskilt allvarliga problem som dessutom förvärras till följd av klimatförändringen. Prioriteringen är att uppnå en värld utan nettoförstörelse av mark. För att uppnå detta krävs insatser för att bromsa förlusten av naturkapital, förbättra förvaltningen (även av tillgång och besittningsrätt) och motståndskraften. Följande huvudteman skulle kunna ingå:

- Eftersträva en värld utan nettoförstörelse av mark.
- Skydda markerna.
- Förebygga och mildra torka.

Mänskliga rättigheter, rättsstatsprincipen, god samhällsstyrning och effektiva institutioner

En rättighetsbaserad strategi, som omfattar alla mänskliga rättigheter, kommer att på ett avgörande sätt bidra till att förbättra kvaliteten på styrelseformerna, minska sociala orättvisor och marginalisering och förverkliga de mål och åtgärder som stakas ut i denna agenda genom deltagande, insyn och redovisningsskyldighet. Viktiga förutsättningar i detta sammanhang är att stärka politiska system med delaktighet som ger människor, särskilt marginaliserade och utsatta grupper, inflytande i politiska val och beslut som berör dem och att se till att de ansvariga kan hållas ansvariga. Ett sådant synsätt blir allt viktigare i en sammanlänkad värld. Detta kommer att göra det möjligt för människor att bygga upp sina liv och utnyttja ekonomiska möjligheter och därmed delta på ett konstruktivt och fredligt sätt i det politiska, ekonomiska och sociala livet. Följande huvudteman skulle kunna ingå:

- Säkerställa fri och allmän folkbokföring och förbättra viktiga statistiksystem.
- Garantera yttrandefrihet, föreningsfrihet, social dialog, fredliga protester och ett meningsfullt deltagande för allmänheten.
- Garantera insyn och allmänhetens rätt till tillgång till information, statliga uppgifter, oberoende medier och ett öppet internet.
- Inrätta en lämplig rättslig ram för att skydda de mest utsatta gruppernas och människornas mänskliga rättigheter, inklusive flyktingar och internflyktingar.
- Införa och genomföra en lämplig rättslig ram och nationella strategier för att minska korruption.
- Se till att rättsväsendet är tillgängligt, opartiskt och oberoende och att processuella rättigheter garanteras.

Fredliga samhällen

Fred är en nödvändig förutsättning för hållbar utveckling och varaktig fattigdomsutrotning. De bakomliggande orsakerna till konflikter och våld är starkt kopplade till svaga

styrelseformer, politisk och social utestängning, ojämlikhet, korruption och avsaknad av grundläggande tjänster. Prioriteringarna på detta område handlar om att minska förekomsten av våld och våldsamma dödsfall och ta itu med gränsöverskridande hot som organiserad brottslighet och olaglig handel. En annan central prioritering är att inrätta lämpliga institutioner som kan hantera dessa utmaningar. Följande huvudteman skulle kunna ingå:

- Minska antalet våldsamma dödsfall och antalet människor som drabbas av våld.
- Förbättra kapaciteten, yrkesmässigheten och ansvarsskyldigheten för polisen, rättsväsendet och säkerhetsansvariga institutioner.
- Minska olagliga flöden av handeldvapen och dödliga vapen.
- Minska den internationella organiserade brottsligheten, inklusive olagliga penningflöden och handel med narkotika, människor, vilda djur och växter och naturresurser.

Ramen för tiden efter 2015 måste också omfatta många övergripande frågor såsom klimatförändringar, katastrofer och motståndskraft, populationsdynamik och migration. Alla dessa frågor kan ha stor inverkan på ekonomin och människors välbefinnande och säkerhet. Det är därför viktigt att de inom ramen behandlas på ett sätt som gör att de inte överlappar eller inkräktar på respektive internationella förfaranden och avtal. Frågorna måste följaktligen integreras på ett lämpligt sätt i ramen. Den föreslagna uppsättningen huvudteman ovan är utformade för att hantera alla dessa centrala prioriteringar.

När det gäller klimatfrågan bör ramen inbegripa nödvändiga insatser och åtgärder för att hantera dessa problem, särskilt de frågor som inte omfattas av klimatkonventionens process (FN:s ramkonvention om klimatförändringar, UNFCCC). Därför bör de eventuella prioriterade områdena och målen för ramen efter 2015 utformas för att stödja klimatbegränsnings- och anpassningsinsatserna.

Bilagan innehåller en sammanfattning av varje huvudtema och relaterade viktiga åtgärder.

3. Utveckla mål och hantera inbördes kopplingar

I föregående avsnitt anges de prioriterade områden och huvudteman som anses vara viktiga för att utforma en omdanande agenda för tiden efter 2015. Allteftersom arbetet med de konkreta målen framskrider finns det ett antal kriterier som måste beaktas:

Målen bör vara specifika, mätbara, uppnåbara, relevanta och tidsbundna (dvs. följa Smart-modellen). De bör vara evidensbaserade och bygga på tillgängliga uppgifter eller uppgifter som kommer att bli tillgängliga inom en snar framtid, och grundas på indikatorer som gör det möjligt att kvantifiera framstegen och uttrycka dem i exakta siffror, tidsfrister och procentsatser. Även om målen kommer att fånga upp de centrala prioriteringarna bör vissa detaljerade aspekter av genomförandet uttryckas med hjälp av indikatorer så att framstegen kan mätas. Det kommer att krävas kompromisser mellan täckningen och politiska och operativa effekter, vilket innebär att målen i vissa fall måste representera närmevärden för de viktigaste frågorna.

Målen bör utformas så att de har en allmän täckning, under förutsättning att de kan genomföras på olika sätt i olika omständigheter, t.ex. med olika tidsfrister eller genomförandemetoder. Vissa mål, eller delar av dem, kan vara mer tillämpliga i ett visst sammanhang än i ett annat, och detta kan hanteras genom ett lämpligt val av indikatorer.

Länderna ska inte kunna välja vilka mål de vill från en meny. Det är viktigt att undvika en sådan situation för att se till att ländernas samlade insatser är tillräckliga för att uppfylla de globala målen, vilket i sin tur garanterar största möjliga utveckling i varje land och enligt varje lands förmåga. Målen bör huvudsakligen avse länder, men genomförandet av dem kommer att kräva insatser från alla aktörer.

Målen bör också återspegla de många inbördes kopplingarna mellan olika områden som behandlas i ramen för tiden efter 2015. Att identifiera och åtgärda inbördes kopplingar är nödvändigt för att undvika att arbeta isolerat med frågor och för att garantera välavvägda framsteg med de tre dimensionerna av hållbar utveckling. Eftersom nästan alla prioriterade områden är relaterade till varandra, är arbete på målnivå nödvändigt för att fånga upp kopplingarna på ett meningsfullt och effektivt sätt.

Mål som utformats för särskilda prioriteringar (t.ex. tillgång till säkert dricksvatten och sanitär utrustning) kommer också att vara direkt relevanta för andra prioriteringar (t.ex. hälso- och sjukvård). Detta innebär att ramen för tiden efter 2015, utöver de grundläggande mål som valts ut för varje mål, även bör belysa korshänvisningar på ett enhetligt sätt. Ett mål om livsmedelstrygghet, näring och hållbart jordbruk kan, förutom utvalda huvudmål, till exempel hänvisa till andra mål om vattneffektivitet, markförstöring, jämställdhet och samhällsstyrning.

4. MÖJLIG GRUPPERING AV DE PRIORITERADE OMRÅDEN

Arbetet inom EU har till att börja med inriktats på att identifiera ett antal prioriterade områden och relaterade huvudteman. För att kunna utvecklas mot ett begränsat antal mål som har överenskommit inom EU och FN är nästa steg därför att gruppera de prioriterade områdena. Det viktigaste kriteriet för grupperingen bör vara de starka inbördes kopplingarna mellan de prioriterade områdena och deras relaterade huvudteman, samtidigt som deras bidrag till fattigdomsutrotning och hållbar utveckling beaktas. Genom att bekräfta de många inbördes kopplingarna i ramen för tiden efter 2015 skapas flexibilitet i den samlade insatsen för att nå samförstånd om ett begränsat antal mål.

Som ett exempel på kluster enligt denna modell skulle inkluderande och hållbar tillväxt till exempel kunna kombineras med sysselsättning, biologisk mångfald och skogar med ökenspridning, markförstörelse och torka, och hållbara städer skulle kunna integreras i hela ramen.

5. ETT NYTT GLOBALT PARTNERSKAP

Ett nytt och förstärkt internationellt partnerskap bör vara inkluderande och mobilisera åtgärder på alla nivåer av alla länder och aktörer, inbegripet den privata sektorn, det civila samhället, forskare och kunskapsinstitutioner, parlament och lokala myndigheter. EU bör även i framtiden vara en av drivkrafterna för att mobilisera insatser både internt och internationellt och har vid upprepade tillfällen uttryckt sitt stöd för ett nytt globalt partnerskap.

För det första krävs en bedömning av vilka åtgärder som är viktigast för att driva på framstegen med att uppnå målen. För det andra krävs en diskussion om hur man kan se till att dessa viktiga åtgärder uppmärksammas på vederbörligt sätt både nationellt och internationellt.

Ett gynnsamt klimat med sund och konsekvent politik på både nationell och internationell nivå är ett exempel på en central fråga i detta sammanhang.

Ett gynnsamt politiskt klimat

EU kommer att fortsätta att arbeta för ökad konsekvens i utvecklingspolitiken och ta hänsyn till utvecklingsmålen i politiska åtgärder som kan påverka utvecklingsländerna. Alla partner i de utvecklade länderna och utvecklingsländerna uppmuntras att främja politisk samstämmighet och vid behov se över sin politik för att se till att de är förenliga med insatserna för fattigdomsutrotning och hållbar utveckling, vilket utgör ett viktigt bidrag till genomförandet av den globala ramen.

Förutom att vara världens mest öppna marknad för utvecklingsländernas export främjar EU till exempel även ansvarig, hållbar och mer öppen anskaffning, handel och användning av naturtillgångar och råvaror. I juni 2013 antog EU lagstiftning om öppenhet och ansvarsskyldighet med krav på att stora företag inom utvinnings- och skogssektorn ska offentliggöra betalningar till myndigheter land för land. Denna lagstiftning ger EU och utvecklingsländerna ett effektivt verktyg för att bekämpa korruption, vilket i sin tur bör leda till att mer inhemska resurser finns tillgängliga för utveckling. Dessutom finns det ett nyligen framlagt förslag om ett integrerat synsätt på ansvarsfull anskaffning av mineraler från konflikttrabbade områden och högriskområden.

Som ett annat exempel på en konsekvent politik för utveckling bör ett nytt globalt partnerskap främja utökad dialog och samarbete mellan medlemsstaterna och andra berörda parter för att skapa en gynnsam miljö för att stärka den internationella migrationens fördelar för den mänskliga utvecklingen genom åtgärder på olika områden, till exempel att minska kostnaderna för migration och penningöverföringar och bekämpa diskriminering av invandrare. EU kommer att fortsätta att samarbeta med utvecklingsländerna för att maximera utvecklingseffekten av migration inom ramen för den övergripande strategin för migration och rörlighet.

Handel och öppenhet i handel i kombination med sunda inrikespolitiska åtgärder och reformer är centrala aspekter för fattigdomsutrotning och hållbar utveckling. I detta sammanhang bör värdet av det regelbaserade system som inrättats inom ramen för WTO lyftas fram. EU fortsätter med sina initiativ för att stödja integrationen av de fattigaste länderna genom riktade åtgärder, t.ex. genom det allmänna preferenssystemet, inbegripet initiativet Allt utom vapen och den särskilda stimulansordningen för hållbar utveckling och gott styre (GSP+), Aid for Trade-initiativet och bilaterala och regionala handelsavtal. EU uppmuntrar sina partner, särskilt i utvecklade ekonomier och avancerade ekonomier i utveckling, att ge tull- och kvotfritt tillträde och marknadstillträde även för produkter från de minst utvecklade länderna. Det globala partnerskapet bör erkänna vikten av att minska hindren för nord-syd-handel, syd-syd-handel och regional handel, som alla är lika relevanta för integration i den globala ekonomin. Ökad insyn baserad på omfattande statistik bör främjas i detta avseende.

Vetenskap, teknik och innovation och kapacitetsuppbyggnad bör vara avgörande faktorer och drivkrafter för agendan efter 2015. Åtgärder för att skapa och sprida kunskap är centrala komponenter i agendan. EU stöder en integrerad och effektiv strategi för vetenskap, teknik och innovation i enlighet med visionen i Europa 2020-strategin. På internationell nivå främjar EU:s ramprogram för forskning och innovation – Horisont 2020 – samarbete mellan EU och internationella partner inom forskning och innovation. Det är viktigt att öka kapaciteten för vetenskap, teknik och innovation. EU har verkat för utveckling och spridning av ren och

miljövänlig teknik genom att minska handelshinder och genom incitament, vetenskapligt och tekniskt samarbete och kapacitetsuppbyggnad. För att undvika dubbelarbete finns det stort utrymme för att bygga vidare på befintliga mekanismer. Förutom vetenskap, teknik och innovation är kapacitetsuppbyggnad ett område av avgörande betydelse för att dra nytta av befintlig kunskap och se till att framstegen för att nå målen för tiden efter 2015 är hållbara. Den strategiska Baliplanen för teknikstöd och kapacitetsuppbyggnad som antogs av FN:s miljöprogram (Unep) 2005 är en viktig faktor som kräver närmare övervägande.

Mobilisera nödvändiga finansiella resurser

Att mobilisera ekonomiska resurser kommer också att vara av central betydelse. Med tanke på de utmaningar som världen står inför måste alla tillgängliga resurser (inhemska och utländska, offentliga och privata) användas till fullo. De nationella regeringarna har huvudansvaret för att mobilisera och på bästa sätt utnyttja sina resurser med hjälp av nationella strategier. EU är redo att stödja de mest behövande länderna i deras insatser. Kommissionen bekräftar i detta sammanhang den viktiga roll som offentligt utvecklingsbistånd (ODA) spelar och har också bekräftat sitt åtagande att nå målet på 0,7 % senast 2015.

Allteftersom diskussionen om finansieringen av ramen för tiden efter 2015 framskrider är det nödvändigt att inrätta en övergripande och integrerad strategi för fattigdomsutrotning och hållbar utveckling, vilket också betonas i ett meddelande från 2013 och i rådets respektive slutsatser. Följande aspekter är viktiga i detta sammanhang:

- Mobilisering av nationella resurser är den viktigaste mekanismen för att finansiera utgifter för politiska mål. Åtgärder för att stärka skattepolitiken och skatteförvaltningen, bekämpa olagliga flöden och korruption och förbättra förvaltningen av naturresurser är frågor som bör prioriteras framöver.
- Internationell offentlig finansiering kommer även fortsättningsvis att vara särskilt viktig för att komplettera resursmobiliseringen om den inte är tillräcklig och för att mobilisera ytterligare resurser och investeringar om det är lämpligast. Det offentliga utvecklingsbiståndets katalysatoreffekt bör utnyttjas bättre genom mekanismer som blandning.
- Den privata sektorn är fortfarande den viktigaste drivkraften för en hållbar tillväxt för alla. Regeringarna bör till fullo utnyttja de möjligheter som erbjuds av den privata sektorn på nationell och internationell nivå, bland annat genom bästa möjliga användning av reglering och operativa åtgärder för att öka den privata sektorns bidrag till offentliga mål.

Diskussionerna om finansiering inom ramen för ett nytt globalt partnerskap bör bygga på arbetet inom den mellanstatliga expertkommittén för finansiering av hållbar utveckling, i nära samordning med förberedelserna inför nästa konferens om utvecklingsfinansiering. De bör även beakta och överensstämja med relevanta processer i andra forum, till exempel FN:s ramkonvention om klimatförändringar, FN:s konvention om biologisk mångfald och den internationella ramen för katastrofriskreducering för tiden efter 2015 (efter Hyogoramen för åtgärder).

De åtaganden som gjordes vid det fjärde högnivåforumet om biståndseffektivitet som hölls i Busan 2011 och vid det första högnivåmötet i det globala partnerskapet under 2014 bör utgöra grunden för effektivt utvecklingssamarbete för tiden efter 2015. Busanprinciperna, som även är relevanta för icke-traditionella givare, kommer att leda till effektivare utvecklingsresultat.

EU fortsätter att genomföra sin politik för att öka effekten och effektiviteten i sitt eget utvecklingssamarbete.

Övervakning av framsteg samt ansvarsskyldighet

För att ramen för tiden efter 2015 ska kunna genomföras framgångsrikt bör starka mekanismer för ansvarsskyldighet införas för att följa upp framstegen. Ömsesidig ansvarsskyldighet på nationell och internationell nivå bör stå i centrum för denna mekanism, vilken även bör omfatta övervakning av framstegen med att uppfylla målen för tiden efter 2015. Övervakningen bör inbegripa analyser av hur åtgärder och finansiering från de nationella regeringarna har bidragit till arbetet, internationella åtgärder och den privata sektorns bidrag till nationella ansträngningar för att uppnå globala mål.

Redovisningsskyldighet på nationell nivå och officiell statistik som tagits fram av de berörda nationella statistikmyndigheterna måste utgöra grunden för övervakningen av utvecklingen. På internationell nivå kommer regelbunden övergripande granskning av framstegen, bland annat inom ramen för det politiska högnivåforumet (HLPF) om hållbar utveckling, att vara av central betydelse. Överlappning med internationella processer för ömsesidig ansvarsskyldighet, till exempel FN:s finansiering av utvecklingsprocessen, bör undvikas.

Omfattande årlig övervakning av framstegen genom att bygga vidare på arbetet i Inter-Agency and Expert Group (IAEG) om indikatorer för millennieutvecklingsmålen kommer dessutom att vara viktigt. Att öka användningen av befintliga uppgifter och se till att fler och bättre uppgifter samlas in samt utnyttja ny teknik och programvara är av avgörande betydelse. Befintliga mekanismer och strategiska planer för att stärka den statistiska kapaciteten, såsom OECD Paris 21, handlingsplanen från Busan för statistik samt nationella strategier för utveckling av statistik bör vara utgångspunkten för ytterligare åtgärder.

6. KOMMANDE ÅTGÄRDER

Den strategi som stakas ut i detta meddelande omfattar en rad faktorer som är relevanta för slutskedet i arbetet i FN:s öppna arbetsgrupp (OWG) om hållbara utvecklingsmål. De kan även integreras i arbetet i expertkommittén för finansiering av hållbar utveckling och användas i diskussionerna om tiden efter 2015 i det kommande UNGA 69 från september 2014. Strategin bygger på rådets slutsatser som antogs förra året och utgör även grunden för rådets arbete med att vidareutveckla EU:s ståndpunkt. Strategin utgör ett viktigt underlag som bör vara användbart på medellång sikt med tanke på att EU:s ståndpunkt kommer att vidareutvecklas på grundval av slutrapporterna från FN:s öppna arbetsgrupp, expertkommittén och den sammanfattande rapporten från FN:s generalsekretariat senare under 2014.

EU och dess medlemsstater är fortfarande fast beslutna att spela en aktiv och konstruktiv roll i diskussionerna om utvecklingsramen för tiden efter 2015 och kommer att bidra med ytterligare arbete med prioriterade frågor och problemställningar allteftersom ramen utvecklas. En allsidig ståndpunkt från EU:s sida bör fungera som en nödvändig utgångspunkt för att nå ut till och arbeta konstruktivt tillsammans med partnerländer, berörda parter och allmänheten.